

De mooiste hondenstiel

Ze zeggen vaak dat de advocatuur de mooiste hondenstiel is die er bestaat. En dat dit zo is, heb ik door de jaren heen wel degelijk mogen ondervinden.

Nooit weten wanneer een dag begint, en wanneer hij eindigt, vraagt een flexibiliteit die ik mezelf gedwongen heb aangeleerd. Een job van negen tot vijf lijkt mij ook weinig uitdaging te kennen, nu ik zelf elke dag in deze rollercoaster meedraai. Ergens wekt de variatie en het onbekende iedere keer de adrenaline op die maakt dat ik steeds het beste van mezelf wil geven. Criminaliteit stopt niet, dus een strafpleiter stopt ook niet. Zo kan ik vroeg in de ochtend, soms tijdens het weekend, een oproep ontvangen met de boodschap dat een cliënt van mij is gearresteerd en ik verzocht word om die bij te staan tijdens het verhoor als verdachte. Dan moet ik op nog geen halve minuut tijd mijn hele agenda omgooien.

Als ik op datzelfde moment een zaak moet pleiten voor de rechtbank, moet ik daar ook staan. Ik heb die zaak immers voorbereid en mijn cliënt verwacht dat ik achter hem of haar sta aan de pleitbank. Maar ondertussen zit er dus wel een cliënt van mij in de doorgangscel op het politiekantoor te wachten tot ik arriveer om vertrouwelijk een gesprek te voeren over de feiten waarvan hij of zij wordt verdacht. En dan mag ik ook niet vergeten op de griffie tijdig een beroep in te stellen of conclusies neer te leggen.

Het is vaak een gepuzzel, maar iedere keer valt die puzzel toch perfect in elkaar. Het puzzelen houdt alleen in dat ik vaak moet rennen van de ene plaats naar

de andere. Dat ik zenuwachtig op mijn horloge kijk, terwijl ik aan het wachten ben in de zittingszaal van de rechtbank en hoop dat mijn zaak snel zal aanvatten. En dat ik snel na het pleidooi die toga uittrek, terwijl ik ondertussen een rechercheur aan de lijn heb, die ik uitvoerig bedank om op mij te wachten.

Controle en perfectionisme passen bij mijn karakteromschrijving. Dat is vaak een voordeel, maar soms ook niet. Wanneer ik de planning niet onder controle krijg, kan ik gelukkig rekenen op fantastische collega's die in hun eigen ratrace ook nog graag een stukje lopen voor mij. Ik vind het moeilijk om tegen een cliënt te moeten zeggen dat mijn collega de zaak zal behartigen, wanneer ik dubbel geboekt ben. Dat verscheurt me vaak, maar ik kan niet op twee, drie, vier... plaatsen tegelijk aanwezig zijn. Dus dan moet ik een keuze maken. Soms lijkt het daardoor alsof ik de ene cliënt boven de andere plaats, al is dat uiteraard niet het geval. Maar toch wringt het steeds. Veel cliënten komen al jaren bij mij op kantoor en ik ken hun dossier dan ook perfect. Wanneer een collega de zaak moet overnemen, is het logisch dat die cliënten zich afvragen of die collega dan wel volledig op de hoogte is. Ik kan hen wel geruststellen, we zijn namelijk getraind om op een korte tijdspanne zoveel mogelijk informatie te verwerken. Dat wordt nochtans vaak vergeten als het gaat over advocaten. De buitenwereld ziet me hollen van links naar rechts, zaken pleiten op verschillende rechtbanken in Vlaanderen en bijstand verlenen tijdens een verhoor op elk politiekantoor uit de Kempen. Maar het grootste gedeelte van mijn tijd spendeer ik achter mijn boeken en stapels strafdossiers. Lezen, lezen, lezen... En daarna leren, leren, leren. Om vervolgens alle

argumenten gestructureerd op papier te krijgen. Voor mij is het juridische denkwerk even fantastisch en uitdagend als de race tegen de klok om overal tijdig te raken of als die adrenalineboost voor ik een pleidooi start. Ik ontken niet dat ik soms hunker naar een dag die ik gewoon op kantoor kan doorbrengen. Om me van 's morgens tot 's avonds volledig in een dossier in te werken en alle juridische vraagstukken op te lossen. Daarom blokkeer ik soms mijn agenda om uitsluitend aan één dossier te werken, om net dat onderste uit de kan te halen.

Naast de 'echte' job engageer ik mij graag voor verschillende zaken in en rond de balie. Zo was ik tijdens mijn beginjaren stagiairverantwoordelijke in de stagecommissie van de Antwerpse balie. Ook deed ik mee aan de pleitwedstrijd Ridder René Victor in Antwerpen, waar ik tweede werd, en aansluitend aan de Zuidelijke Pleitwedstrijden in Breda, waar ik de trofee won. Daarna werd ik bestuurslid van De Conferentie van Advocaten, wat een ongelofelijke ervaring was. Gedurende één jaar werden verschillende activiteiten georganiseerd voor en door advocaten, met als afsluiter van mijn bestuursjaar in 2015 het boksgala, waarvan de opbrengst integraal werd geschonken aan Kom op tegen Kanker. Naast verschillende mannelijke advocaten waagde ik mij samen met Stevie, een vrouwelijke confrater en ondertussen goede vriendin, in de boksring om in drie rondes elkaar ko te proberen te slaan. Op vier maanden tijd werden we klaargestoomd om de bokstechnieken onder de knie te krijgen. En hoewel ik al zeer sportief ben, kan ik sindsdien alleen maar onmetelijk veel respect opbrengen voor de bokssport. Het is conditioneel namelijk heel zwaar,

iedere keer tot het uiterste gaan en grenzen verleggen. Ik won de wedstrijd, maar ik won vooral zelfvertrouwen en discipline.

Ik zeg nooit 'neen' in het leven. Ik grijp elke opportuniteit die op mijn pad komt met beide handen aan. En dat brengt mij overal.

Zo zei ik enkele jaren geleden ook niet 'neen' op de vraag om te zetelen als bestuurslid van de vakgroep Strafrecht binnen de balie van Antwerpen. Ik zei niet 'neen' toen de Orde van Vlaamse Balies vroeg of ik docente wilde zijn voor de werkcolleges strafprocesrecht voor de nieuwe advocaat-stagiaires in het kader van hun beroepsopleiding. Vooral dat laatste geeft mij enorm veel voldoening. Ik kan de kennis en ervaring die ik de voorbije vijftien jaar heb opgebouwd, doorgeven aan een nieuwe lichting. Over mijn beroep als strafpleiter praat ik altijd met passie, met de fonkelingen in mijn ogen omdat ik het zo graag doe.

Ik zei ook niet 'neen' tegen een samenwerking met Tuerlinckx Tax Lawyers, waardoor ik een bijkantoor in Antwerpen kon vestigen.

De laatste jaren word ik soms gevraagd als gastspreker, ofwel op de universiteit of in een bedrijf, ofwel op een school voor een klas leerlingen, ofwel bij de organisatie Cirkant vzw, voor een groep jongeren. Cirkant vzw ligt me nauw aan mijn hart. De organisatie buigt zich over jongeren die in aanraking kwamen met criminaliteit en probeert op basis van een leerproject de nodige inzichten te geven. Het is een fantastische organisatie die effectief impact heeft. Voor mij is het echt een meerwaarde om de vragen van jongeren te beantwoorden en hun voorbeelden vanuit de praktijk voor te schotelen waar zij nog nooit bij hebben stilge-

staan. Een van de leerprojecten handelt over drugs, en aangezien ik als strafpleiter de belangen verdedig van zowel de producenten, de dealers als de gebruikers, kan ik het volledige en eerlijke beeld van drugs schetsen aan de jongeren.

Daarnaast voel ik me ook enorm vereerd om sinds kort deel uit te maken van de redactieraad van het juridische tijdschrift *Today's Lawyer*. Hier richten we ons voornamelijk op de ondernemer in de advocaat, want ook dat horen we te zijn.

Ik ben een bezige bij en vaak krijg ik de vraag hoe ik het allemaal doe. Mijn antwoord is altijd hetzelfde: ik heb geen kinderen, dus ik heb tijd over.

Maar is dat wel de reden? Uiteindelijk werk ik gewoon hard en veel. De eerste jaren was dat moeilijk, maar na verloop van tijd heb ik een balans gevonden tussen werk en privé. Want dat privéleven is er gelukkig ook nog. Sporten en reizen vind ik enorm belangrijk, voor mijn gezondheid, fysiek en mentaal. Daar maak ik tijd voor. Ook al betekent het dat ik vroeg uit de veren moet voor het sporten en dat ik soms niet aanwezig ben op kantoor door het reizen.

Het leven heeft mij gevormd en gebracht tot op dit punt, met een geweldige man aan mijn zijde. Zonder hem zou ik dit alles niet kunnen doen. Een kinderwens heb ik nooit gehad en daar zijn we beiden perfect gelukkig mee. Toen ik mijn man leerde kennen, was dat voor mij al een uitgemaakte zaak en hij had al een volwassen dochter. Niet alleen daarom zijn wij een *match made in heaven*, ook op alle andere vlakken vinden we elkaar perfect.

Het allerbelangrijkste is dat ik bij alles wat ik doe, tussen alle chaos die er soms heerst, steeds kan thuis komen in een oase van rust, bij een man die naast mij

staat en mij steunt in alles wat ik doe. Mijn man heeft mettertijd ook begrepen dat ik inderdaad werk in de mooiste hondenstiel die er bestaat. En zonder iemand die dat begrijpt, zou dit alles onmogelijk zijn.

I am a very busy, but lucky woman!

Last but not least stampte ik in 2022 een eigen podcast *Let's get lawed* uit de grond. Daarin geef ik eerlijke en oprechte informatie over het leven als strafpleiter. Ik ga in gesprek met verschillende mensen, zowel binnen als buiten mijn beroepswereld. Alle facetten van mijn job zijn zo interessant en ik wil dat met iedereen delen, mensen inspireren. Ook groeide mijn Instagram-profiel de laatste jaren uit tot een visuele blik achter de schermen van het leven van een strafpleiter. Studenten zijn enthousiast en zien dit als een extra motivatie om nog harder te studeren, maar ook mensen die niet in de sector zitten, blijken het boeiend te vinden. Dat doet me enorm veel plezier. En om diezelfde reden ben ik hier en nu in mijn pen gekropen, om een eerlijk en oprecht beeld te schetsen van het leven als strafpleiter, van begin tot einde, zonder verbloeming of sensatie.

Just take a walk in my shoes!

De verhalen uit dit boek zijn geschreven vanuit mijn persoonlijke ervaringen. De juridische context wordt steeds zo goed mogelijk omschreven, al heb ik sommige details weggelaten om de leesbaarheid te bevorderen. Uit respect voor de privacy van de betrokken partijen en de slachtoffers, alsook vanwege herleidbaarheid, zijn de exacte omstandigheden van de zaken vaag gehouden en een aantal karakteristieken geanonimiseerd.

Dit boek bevat beschrijvingen van zedenmisdrijven, geweld en druggerelateerde feiten.

1. Ze ziet er waardig uit

Stevig klem ik mijn handen om het stuur en duw ik ertegen, alsof daardoor mijn wagen sneller vooruit zou gaan. Integendeel. Het verkeer staat nog steeds stil, dus mijn wagen en daarin ik doen dat ook. Voor de zoveelste keer kijk ik naar het uur en prijs ik me gelukkig dat ik op tijd vertrokken ben, met dat drukke verkeer in het achterhoofd. Ik haat het om te moeten stressen en ergens te laat aan te komen. Wanneer ik eindelijk de parking van het ziekenhuis oprijd, heb ik nog twintig minuten op overschot.

‘Goedemorgen, mijn naam is Romy Geysen’, zeg ik vriendelijk tegen de dame aan het onthaal. ‘Ik heb een afspraak op de afdeling Pathologie.’ ‘U mag de pijlen “Mortuarium” volgen naar de benedenverdieping. Daar komt u uit bij de afdeling Pathologie.’

‘Dank u wel’, zeg ik en ik volg de pijltjes tot waar ik moet zijn. Voor de inkomdeur van de afdeling aarzel ik even. Pas nu beseft ik wat ik hier kom doen. Wat ik hier zal zien. Onzeker open ik de deur.

‘Goedemorgen.’ De assistent van de wetsdokter verwelkomt me met de glimlach. ‘Kom maar binnen, daar staat al een stoel voor je klaar.’ Tegen de muur staat inderdaad één stoel.

‘De dokter komt er zo aan, dan wachten we enkel nog op de fotograaf.’

‘Dank je wel’, zeg ik. Ik stap naar mijn stoel en zet me alvast neer.

Vanuit die positie kan ik de hele ruimte zien: de ruimte waar de tafel straks komt te staan, de nodige toestellen, het materiaal dat ligt te blinken op een schoteltje. Het is duidelijk dat ik op het plekje zit voor bezoekers, voor mensen die het niet gewoon zijn om hier mee te kijken. Ik zit te ver om details te zien, maar dicht genoeg om dadelijk alles te kunnen volgen. Mijn nervositeit stijgt, ik ben onder de indruk. Nu al. Tot hiertoe heb ik enkel een verslag van een wetsdokter gelezen en foto’s van een lijkschouwing bekeken in een dossier. Het echte werk is nieuw voor mij.

Toen de onderzoeksrechter mij gisteren vroeg of ik interesse had om een autopsie bij te wonen, antwoordde ik meteen volmondig ‘ja’.

Heel graag, zelfs. Ik zit in mijn eerste masterjaar rechten aan de universiteit en tijdens een tiendaagse stage krijg ik de kans om wat voeling te krijgen met de praktijk. Een stage in het kabinet van de onderzoeksrechter stond bovenaan mijn *wishlist* en ik heb geluk: ik mag die tien dagen meekijken over de schouders van een rechter die dagelijks de leiding heeft over een gerechtelijk onderzoek.

‘Hi, hi!’ De wetsdokter komt binnen en begroet ons vriendelijk. Zijn opgewektheid verbaast me even, gezien de omstandigheden. Al zijn deze omstandigheden natuurlijk zijn job.

Ik sta op en stap meteen naar hem toe met een uitgestoken hand. ‘Aangenaam, ik ben Romy Geysen. Bedankt alvast dat ik uw werkzaamheden mag volgen.’

‘Welkom!’ lacht de man terwijl hij me de hand schudt. ‘Ga maar zitten. We vliegen er meteen in!’

Nog voor ik weer op mijn stoel zit, komt ook de fotograaf binnen. ‘Laat me nog even een muziekje opzetten’, zegt de dokter.

Ik glimlach en kan wat nervositeit van me afschudden. Voor de dokter en zijn team is dit dagelijkse kost, zij komen constant in aanraking met de dood en beschouwen dit als een technisch onderzoek. Dat stelt me enigszins gerust.

De assistent verschijnt in de deuropening van de kamer naast ons en duwt een metalen tafel op wielen voor zich uit.

Op de tafel ligt een lijkzak. Het valt me meteen op dat die lijkzak zeer klein is. De tafel wordt in positie gerold en de assistent opent in een vlotte beweging de ritssluiting. De dokter neemt zijn dictafoon erbij en begint te dicteren.

‘Vrijdag 20 maart 2009, 9.30 uur. Naam patiënt: Fien. Geboortedatum: 29/11/2008.’

Wanneer de dokter klaar is met dicteren, is het lichaampje van een baby te zien in de lijkzak. Ik herhaal de data die ik net gehoord heb

in mijn hoofd. Dat baby'tje is slechts vier maanden oud. Stokstijf blijf ik zitten op mijn stoel. De dokter gaat verder. 'Volgens de kinderarts en voorgaande meldingen aan de politie waren er verdachte omstandigheden en moet de doodsoorzaak onderzocht worden. Er is een vermoeden van shakenbabysyndroom, waarbij het kind in die mate door elkaar geschud is dat de opgelopen hersenschade in dit geval eventueel tot de dood heeft geleid. Er is meermaals intrafamiliaal geweld vastgesteld en er is een vermoeden dat de moeder Fien opzettelijk verwond zou hebben. Met een duidelijk gevolg.'

Ik schraap mijn keel en observeer alles van een afstand.

De assistent doet op de automatische piloot zijn werk, terwijl de wetsdokter zijn opdracht dicteert. Onderzoek van dit sluit dat uit, onderzoek van dat sluit dit uit. De zaken die uitgesloten kunnen worden, worden meteen uitgesloten. De zaken die verdacht lijken, moeten dan weer aantoonbaar zijn op basis van letsels. De autopsie van Fien is in dit onderzoek zo een cruciaal element, alles staat of valt hiermee. Het hele lichaam wordt onderzocht en aandachtig volg ik elke handeling, elke instructie, elk besluit. Af en toe moet de fotograaf een foto nemen. Het lijkt allemaal zo onwezenlijk, maar tegelijk weet ik dat het wel degelijk een confrontatie met de harde realiteit is. Ik maak net zoals de anderen de klik en probeer het te zien als wat het is: een autopsie. Een technisch onderzoek. En een opportuniteit, want als studente in de rechten ben ik helemaal gebeten door het strafrecht.

Ik merk dat mijn nervositeit weg is, ik voel me niet eens meer ongemakkelijk. Ik wil nu gewoon weten wat er gebeurd is met Fien, net zoals iedereen hier.

Uiteindelijk richt de dokter zich weer tot zijn dictafoon.

'Onderzoek wijst op geen enkel element om te spreken van het shakenbabysyndroom. Fien is door een natuurlijke dood om het leven gekomen. We kunnen besluiten met een typisch geval van wiegendood. De genomen stalen van onder andere het bloed en de maaginhoud worden uiteraard nog verder onderzocht, deze resultaten zullen in het verslag opgenomen worden.'

Hij drukt de stopknop in van zijn dictafoon en vervolgt tegen niemand in het bijzonder: ‘Al zou het mij verbazen als daar nog iets vreemds of verdachts uit de bus zou komen.’

Het dictafoontje verdwijnt in de zak van zijn doktersjas en snel trekt hij zijn handschoenen uit om die in de vuilnisbak te gooien.

‘Ik ga naar mijn kantoor. Heren, bedankt. Juffrouw, u mag gerust nog even hier blijven bij mijn assistent.’

‘Dank u’, zeg ik snel en ik haast me van mijn stoel om hem nog snel de hand te schudden. Samen met de dokter vertrekt ook de fotograaf, zodat ik achterblijf met de assistent.

‘Nu moet ik alles mooi recupereren’, legt hij uit. Zijn blik is gericht op Fien. Op dat kleine, levenloze lichaampje dat er na het onderzoek helemaal gehavend uitziet. ‘Het kindje moet worden begraven en we willen wel dat het er allemaal nog waardig uitziet natuurlijk.’

Die woorden hakken erin bij mij. De autopsie kon ik dan wel beschouwen als een technisch gegeven en een belangrijk onderzoek dat gevoerd moet worden, maar dit. Het feit dat Fien begraven moet worden... Dat ze er ‘waardig’ moet uitzien. Dat maakt het allemaal weer heel erg menselijk. Een kind is gestorven. Een moeder werd verdacht als dader. Onterecht, zo blijkt nu. Maar om haar onschuld te bewijzen, heeft ze wel haar baby gedwongen moeten afstaan voor een gerechtelijk onderzoek. Een drama, ook al was het in haar eigen belang. Ik kan er maar geen vat op krijgen: die moeder moet zich ontzettend verscheurd voelen. Het is nu al zeker dat ik dit straks moet laten bezinken. Maar het is ook zeker dat ik hier op mijn plaats zit, dat ik na mijn studies als advocate wil werken in deze wereld. Net zoals ik dat al wilde toen ik kind was.

‘Gaat het?’ De assistent kijkt vragend op in mijn richting. Het moet hem opgevallen zijn dat ik in gedachten verzonken ben.

‘Ja, hoor.’ Ik herpak me. Ik observeer alle handelingen die hij uitvoert en ben ook daardoor enorm geïntrigeerd. Fiens lichaampje wordt in ere hersteld, van het onderzoek is niets meer te zien. Ze ziet er... waardig uit.

2. Pleit je voor het eerst?

W*alk the talk!* Dat zeg ik met het nodige zelfvertrouwen tegen mezelf wanneer ik de treden van het Antwerpse gerechtsgebouw opga. Ik ben onder de indruk van het gebouw, het is de eerste keer dat ik er binnenga. De voorbije maand ben ik enkel in Turnhout geweest, waar ik meeliep met mijn patron (stagemester) Karolien om haar pleidooien te volgen.

Nog geen veertien uur geleden heeft zij me opgebeld met de vraag of ik klaar ben voor mijn eerste pleidooi. Ik liet bijna de telefoon uit mijn hand vallen, zo klaar ben ik daarvoor. En vereerd, dat ben ik ook. Omdat ik na slechts een maand stage al het vertrouwen krijg om me zelf in de arena te begeven.

‘Je gaat wel een bommetje op het dossier gooien’, waarschuwde ze me. Ik wist meteen over welk dossier ze het had en dat is niet het minste. Zeker niet om als eerste zaak voorgeschoteld te krijgen en te gaan pleiten. Alles kadert in een grootschalige smokkel van sigaretten, waarbij Peter de spilfiguur is. Hij is de cliënt van mijn patron. Een vaste cliënt, wat veel zegt over de man. Er lopen verschillende strafonderzoeken tegen hem, waaronder ook een grootschalig drugsdossier. Al die dossiers heb ik al kunnen inlezen.

‘Ik heb net mijn korte besluiten overgemaakt aan het Openbaar Ministerie’, legt Karolien uit. ‘Volgens mij is de strafvordering onontvankelijk. Je gaat sowieso de wind van voren krijgen, maar het zal je wel lukken.’ ‘Oké’, antwoord ik bedeesd. Ik kan dit niet weigeren, ook al is het extreem spannend.

‘Peter zal zelf niet aanwezig zijn. Hij kiest ervoor om zich te laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Jij dus.’

Peter staat aan de leiding van een criminele organisatie en is de bedenker van alles, daar is het Openbaar Ministerie althans van overtuigd. Hij neemt en loopt de meeste risico's. Hij smokkelt goederen vanuit Colombia en Thailand, via de havens van zowel België als Nederland. Met het smokkelen van sigaretten ontwijkt hij de douane

en accijnzen en dankzij zijn criminele activiteiten heeft hij al een serieus kapitaal opgebouwd. Een grote vis voor de onderzoekers. Op dit ogenblik zit hij in voorlopige hechtenis in de gevangenis in het kader van een lopend onderzoek naar handel in cocaïne. Want naast die containers vol sigaretten werden ook op grote schaal drugs getransporteerd. Er is een heuse klopjacht ingezet om Peter en zijn bende op te pakken en uiteindelijk is hij uitgeleverd vanuit zijn verblijf in het buitenland, om berecht te worden in België. De rechercheurs en het Openbaar Ministerie zijn dan ook enorm opgelucht dat ze die bende in zijn geheel hebben gedestabiliseerd.

Vandaag staat het dossier rond de smokkel van sigaretten ingepland. *'Walk the talk'*, moedig ik mezelf opnieuw aan. Enkele maanden geleden heb ik tijdens mijn sollicitatiegesprek gezegd dat ik echt een plantrekker ben. Die uitspraak moet ik nu waarmaken en het is moeilijk om mijn enthousiasme te onderdrukken.

De deur van de zittingszaal sluit achter mij, terwijl ik mijn toga nog aan het vastknopen ben. Die toga was een cadeau van mijn patron en het is nog maar de tweede keer dat ik hem kan aantrekken. De eerste keer was tijdens mijn eedaflegging, nog maar een maand geleden. In die maand heeft Karolien mijn toga een keer geleend, omdat ze die van haar vergeten was. Misschien brengt dat mij wel geluk vandaag, bedenk ik. De goede vibes zitten alvast onder mijn zwarte gewaad.

Zodra ik klaar ben met die toga, kijk ik op en scan ik de ruimte. Een man, nog een man, nog een, nog een. Het testosteron spat hier van de muren!

Dit is dus echt een mannenwereld, besef ik. Omdat mijn patron een vrouw is, is het mij nooit echt opgevallen dat de advocatuur en het strafrecht in het bijzonder voornamelijk een mannenwereld is.

Ik ga naar mijn plaats en bij elke stap die ik zet, tikken mijn hakken op het pas geboende parket. Een duidelijkere aankondiging dat er

een vrouw aanwezig is, kan er niet zijn. Ik begeef me snel naar de pleitbank, omdat Peter als eerste op de dagvaarding vermeld is als spilfiguur van zijn organisatie, die in totaal uit veertien mensen bestaat. Elke beklagde heeft een advocaat, wat betekent dat de ruimte sowieso al te klein is voor al die mannelijke torso's. En daar moet ik dan als klein meisje van 1 meter 59 tussen staan. Maar wel op hakken van tien centimeter.

Eenmaal op mijn plaats neem ik de drie pagina's besluiten, die ik meermaals heb doorgenomen, uit mijn tas en plaats ik mij met rechte rug als eerste achter de pleitbank. Het is duidelijk dat niemand de behoefte heeft om mij aan te spreken, dus ik glimlach vriendelijk naar de enkelingen die me wel een blik gunnen. Het is wat het is. Voor die gevestigde strafpleiters ben ik maar een simpele stagiaire, iemand die snel de revue zal passeren en dus de energie niet waard is. En daarenboven ben ik dan ook nog eens een jonge vrouw. Ik voel me plots heel klein.

De bel rinkelt. Na wat geschuifel staat iedereen op en de drie rechters en de procureur des Konings wandelen de zittingszaal binnen. Opnieuw allemaal mannen.

'Goedemorgen, iedereen. Bij deze wordt de zitting geopend. Gaat u zitten.'

Als enige blijf ik rechtstaan. Ik ben eerst aan de beurt, maar sowieso voelt het op dat moment het meest comfortabel aan voor mij. Ook al voel ik dat alle ogen op mij gericht zijn.

'Meester, u komt voor...' De voorzitter kijkt me vragend aan.

'Dank u, meneer de voorzitter, leden van de rechtbank. Ik treed op voor de eerste beklagde. Gisterenavond werden nog besluiten overgemaakt, maar ik zal die nu aan u overhandigen. Ik hoop dat het Openbaar Ministerie gisteren alles nog goed heeft ontvangen?'

Afwachtend kijk ik in de richting van de procureur. Geen reactie. Er komt alleen een diepe zucht.

Ik stap naar voren om de besluiten te overhandigen, maar op die paar meter tussen de pleitbank en de voorzitter had de poetsploeg wellicht extra zijn best gedaan. Zeer onelegant schuif ik uit en vervloek ik mezelf dat ik die ochtend heb gekozen voor hakken van tien centimeter in plaats van acht. Ik kan mezelf nog net staande houden en in

een soort van onhandige zwembeweging overhandig ik de besluiten aan de voorzitter.

Achter mij klinkt gegniffel, dat ik enkel kan negeren.

De procureur staat op. Nu ga ik de wind van voren krijgen, weet ik.

Net zoals Karolien heeft voorspeld.

‘De onontvankelijkheid is hier niet aan de orde’, besluit hij, niet zonder me nog een tirade te geven van juridische argumenten die mijn drie pagina’s besluiten volledig onderuithalen.

Ik slaak een diepe zucht. In stilte, want ik wil mijn onzekerheid niet laten merken. De aangehaalde argumentatie had ik niet verwacht van het Openbaar Ministerie. Ik ben al letterlijk uitgeschoven, maar nu word ik ook nog eens juridisch onderuitgehaald.

Omdat kalmte bewaren altijd de beste optie is, begin ik nogmaals alle argumenten op te sommen die me voorgekauwd zijn door mijn patron.

De voorzitter staart me met een lege blik aan en zegt zonder enige emotie: ‘Goed, dat was het. We moeten hier beginnen.’

Teleurgesteld en verward druipt ik af, op de toppen van mijn tenen, extra voorzichtig om niet nog eens een duikbeweging te moeten maken.

Ik vraag me af wat de voorzitter bedoelt met ‘We moeten hier beginnen’. De zaak was toch al begonnen? Ik begrijp er echt niets van. In mijn hoofd voel ik kortsluiting, zeker wanneer een confrater naar me toestapt en me aanspreekt. ‘Wat is het nu? Ga je nog optreden of niet?’ Ik kan niet reageren en ondertussen gaat de voorzitter verder.

Maar dan begrijp ik het. De voorzitter ging eerst alle partijen af om hun aanwezigheid op te nemen en te controleren welke advocaat voor wie zal optreden.

Dat wist ik helemaal niet! Dat was me zelfs nooit eerder opgevallen bij het volgen van verschillende zaken. Een praktisch detail dat volledig aan mij is voorbijgegaan de voorbije maand als stagiaire. Ik leg de schuld bij mijn enthousiasme om voor het eerst te mogen pleiten. Ik blijf kalm en na controle van de aanwezigen doe ik mijn uitleg. Opnieuw. Ditmaal zwijgt de procureur. De voorzitter knikt goedkeurend. Wat mij betreft kan dit ook een knik uit compassie zijn,

maar een maand later ontvangen we de uitspraak: de strafvordering is onontvankelijk! Zo meelijwekkend was ik dan toch niet! De argumenten die Karolien had uitgewerkt, heeft de rechtbank integraal gevolgd.

‘Een pluim voor jouw volharding!’ roept Karolien verheugd. Uiteraard heb ik het verhaal na die zitting in geuren en kleuren tegen haar verteld.

Een paar dagen na de uitspraak bezoek ik samen met mijn patron Peter in de gevangenis.

‘Ben je benieuwd?’ vraagt Karolien me.

‘Toch wel. Ik heb hem vertegenwoordigd zonder hem te ontmoeten. Dat is toch bijzonder. Ik heb me dan ook al een voorstelling van de man gemaakt, als een ietwat norske, gevaarlijke persoon. Iemand waarmee niet te sollen valt.’ In mijn ogen is hij ruw en crimineel, een beeld gevormd op basis van zijn lopende dossiers.

Karolien lacht en wanneer Peter voor ons zit, begrijp ik waarom. Peter blijkt een sympathieke, aangename man. Hij heeft iets voornaams over zich, alsof hij een doortastende ondernemer is. Hij onderneemt dan ook, zij het in de verkeerde sector.

‘Ik moet en wil jullie bedanken’, zegt hij.

‘We hebben simpelweg onze job gedaan’, antwoordt Karolien. ‘Het Openbaar Ministerie heeft hoger beroep aangetekend, dus het is nog afwachten. We moeten het nog hebben over het lopende onderzoek over de handel in drugs, want dat wordt moeilijker.’

Dat dossier is al binnen een week, dan zal het worden behandeld voor de rechtbank.

‘We kunnen onze job zo goed mogelijk doen, maar de kans bestaat wel dat je daar zwaar veroordeeld gaat worden.’

Benieuwd naar zijn reactie, blijf ik naar hem kijken.

‘Risico van het vak, nietwaar?’ Hij haalt zijn schouders wat onverschillig op. ‘Dat wist ik toen ik werd uitgeleverd, dus daar moet ik nu niet om huilen.’

Voor de behandeling van dat drugsdossier is een volledige week uitgetrokken op de rechtbank, om de pleittijd voor iedereen te respecteren. Zelf krijg ik de kans om het dossier de hele week te volgen en zit

ik elke dag van 's morgens tot 's avonds in de zittingszaal. Dit is echt een opportuniteit als stagiaire om alle zwaargewichten van strafpleiters de revue te zien passeren en te leren uit hun pleidooien.

Op de tweede dag van de zitting stapt een confrater naar me toe.

Ik herken hem meteen, hij was er ook bij tijdens de zitting rond de smokkel van sigaretten.

Hij kijkt letterlijk op me neer en spreekt me aan.

‘Heb je het nog steeds niet geleerd?’ vraagt hij spottend.

Ik weet niet meteen wat hij bedoelt, maar nog voor ik kan reageren, verdwijnt hij weer. Ik schuifel op mijn stoel en besef dat hij het heeft over de stiletto's die ik onder mijn jurk draag.

Ik voel me terneergeslagen, maar laat me niet van de wijs brengen. Met veel aandacht volg ik hoe Karolien pleit en er met kop en schouders boven uitsteekt. Als enige vrouwelijke advocate alweer.

Het maakt me echt trots dat ik haar stagiaire ben.

Na de zitting die dag heeft ze een vraag voor me.

‘De komende dagen kan ik niet altijd komen, het lukt me enkel nog aanwezig te zijn bij de replieken van de procureur. Jij zult dus als advocate voor Peter moeten optreden. Is dat oké?’

‘Is dat oké?’ herhaal ik met een grijns. ‘Natuurlijk is dat oké!’

Ik voel me meteen enorm vereerd dat ik deze opportuniteit krijg.

Voor mij als stagiaire is dit een zeer interessant dossier, zowel juridisch als menselijk. Sowieso geeft het mijn zelfvertrouwen een extra boost.

‘Heb je het nog steeds niet geleerd?’ vraagt hij spottend.

Ik weet niet meteen wat hij bedoelt, maar nog voor ik kan reageren, verdwijnt hij weer. Ik schuifel op mijn stoel en besef dat hij het heeft over de stiletto's die ik onder mijn jurk draag.

De daaropvolgende dagen sta ik weer tussen alle gevestigde waarden. Ik zal telkens als eerste in plaats van mijn patron Peter vertegenwoordigen. Elke dag kies ik bewust voor extra hoge pumps, gewoon om mijn statement te maken.

Gedurende de week is Walter het enige zwaargewicht onder de strafpleiters dat mij gemoedelijk aanspreekt. Hij informeert nieuwsgierig naar het verloop van mijn stageplaats bij Karolien, maar vraagt ook wat ik vind van zijn pleidooi. Misschien is dat wel om zijn eigen ego te strelen en om te vissen naar een compliment, maar het is fijn om voor het eerst een mannelijke confrater te ontmoeten die mij op zijn manier verwelkomt binnen het mannenbastion.

Peter is elke dag van de week present. Bij het binnenkomen geeft hij mij altijd een hand en bedankt mij voor mijn komst. Dat past ook bij zijn persoonlijkheid.

Peter wordt uiteindelijk veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf en een fikse geldboete. En zoals verwacht berust hij in zijn lot.